

РЕШЕНИЕ

№ 6340

гр. София, 03.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 05.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **6357** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс вр. чл.46, ал.1,вр. с 40, ал.1, т.2 и чл. 10, ал.1, т.1а и чл.39а, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България(ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на М. У., гражданин на Република Т., с ЛНЧ [ЕГН], притежаващ разрешение за продължително пребиваване в Република България, чрез адв. Н. Р. и адв. Н. Е. – САК против Заповед № УРИ 5392 ПАМ 705/08.06.2021г., издадена от началник на отдел “Миграция“ - СДВР, с която на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България“.

Заедно с оспорването на Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 795/08.06.2021г. на Началник отдел „Миграция“ СДВР, с която е наложена ПАМ - „Отнемане правото на пребиваване в Република България“, на основание чл. 40, ал.1, т. 2 във връзка с чл. 10, ал.1, т. 1а и чл. 39а, ал.1, т.1 от ЗЧРБ е направено изрично искане на основание чл.166 ал.2 от АПК за спиране на предварителното изпълнение на горепосочената заповед, допуснато по силата на закона. С определение №8666 от 16.07.2021г. по адм.дело № 7321/2021г. на ВАС искането е отхвърлено.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е издадена в противоречие на материалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с целите на закона. Релевира се довод за нарушено право на участие на

страната в административното производство, необоснованост на оспорения акт и за несъразмерност на ПАМ с целта на закона. Счита, че заповедта е издадена в нарушение на ЕКЗПЧОС, на установените право на зачитане на личния и семейния живот и на ефективно средство на защита. Иска се отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява се от адв. Р., който поддържа жалбата, по изложените в нея съображения, с искане да се отмени оспореният отказ, като незаконосъобразен. Оспорва идентичността на жалбоподателя с лицето, посочено в писмото на ДАНС. Претендира присъждане на разностите, за което представя списък.

Ответникът – началник на отдел “Миграция“ – СДВР, чрез процесуалния си представител юрк.В. оспорва жалбата. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, чрез прокурор М. Н., изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства и след като извърши дължимата служебна проверка на обжалвания отказ по реда на чл. 168, ал. 1 и ал. 2, във вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото е безспорно, че жалбоподателят М. У.(М. О.), [дата на раждане] , гражданин на Т., ЛНЧ[ЕИК], е със статут на продължително пребиваващ в страната чужд гражданин със срок до 18.05.2022г., на осн. чл.24,ал.1, т.18 от ЗЧРБ, в качеството му на член на семейство на български гражданин – граждански брак с акт № 3603 от 06.11.2018г. с Н. Е..

Оспорената заповед е мотивирана с писмо RB202001-001-03 рег.№М-6-1271/20.05.2021г. на ДАНС(съдържащо данни, че чужденецът подбужда, извършва, участва в приготовление или обучение за извършване на терористична дейност), както и с докладна записка рег.№5392р-891/08.06.2021г.

На осн. чл. 26, ал.1 АПК, във връзка със започналата процедура по налагане на ПАМ, жалбоподателят е уведомен с писмо рег.№513000-29709/27.05.2021г. На 28.05.2021г. се явил заедно със съпругата си в отдел“Миграция“ – СДВР, където му е разяснено че във връзка с данните в писмото от ДАНС започва процедура по отнемане правото на пребиваване в Република България. В дадения му срок, на 03.06.2021г., е депозирал молба-отговор, в която заявява,че никога не е извършвал действията, посочени в чл.10, ал.1, т.1а от ЗЧРБ. Представил е копия от удостоверение за граждански брак, от трудов договор, визи и разрешителни за пребиваване, диплом за завършено висше образование.

Представените доказателства са обсъдени от ответника, но същият е приел, че не опровергават хипотезата на чл.10, ал.1, т.1а от ЗЧРБ. С оглед обстоятелството, че има брак с българска гражданка, е предложен максимален срок за доброволно напускане на страната от 30 дни.

От представените доказателства се установява, че жалбоподателят притежава диплома за висше технологично образование, издадена от Национален политехнически институт – Т., Франция. Представен е трудов договор със срок за изпитване от 10.06.2019г. до 21.05.2020г., сключен с О. България ЕАД за длъжността „оператор контактен център“ и анекс със срок до 21.05.2021г.

В Писмо рег.№ М-6 -1271/20.05.2021г. на зам.председателя на ДАНС, се сочат няколко източника на информация, като в единия източник (в Ш. информационна система) е за М. В. Ел В. В. Т. Ел О., а в другите(И. и Ф. – САЩ) е за М. О.. Данните,

валидни до м.09.2021г., от тези източници за съпричастност към терористична дейност са мотивирали отрицателното становище на ДАНС за получаване на продължително пребиваване в Република България по заявление рег.№900424/29.04.2021г.

Представен е официален превод от национална лична карта № 07916774, в която имената на жалбоподателя са М. У., бен(син на) А. Б. (син на) А.. В извлечението от регистъра за гражданско състояние – раждане(акт №72, 1992г., община Бу С.) е записано име: М., а срещу фамилно име – У. А. бен(син на) А. бен(син на) Ю.. Същите имена са записани и в свидетелството за раждане.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК, в срока по чл.149, ал.1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, с оглед на което е процесуално допустима.

Актът е издаден от компетентен орган – началник отдел "Миграция" при СДВР. Спазена е писмената форма, като се съдържат реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, в това число са изложени мотиви като фактически и правни основания. Препраща се към съответния документ, издаден от орган на ДАНС, което е допустимо с оглед обосноваване правните основания за издаване на акта и спазване на изискванията за класифицирана информация.

Основният спор е за приложението на материалния закон – приложеното писмо обосновава ли прилагане на хипотеза на чл.40, ал. 1, т.2 във връзка с чл. 10, ал. 1, т.1а от ЗЧРБ, както и за съответствието на отказа с целта на закона. Оспорва се идентичността на имената на жалбоподателя с имената, посочени в писмото на ДАНС. Правните основания, посочени в заповедта са чл.40, ал.1,т.2 във връзка с чл.10, ал.1, т.1а от ЗЧРБ , като съгласно посочената законова хипотеза отнемане правото на пребиваване в сраната на чужденец се налага, когато има данни, че извършва, подбужда, участва в приготвяне, подпомагане или обучение за извършване на терористична дейност или че целта на влизането му е да ползва страната като транзитен пункт към трета държава, на чиято територия да извършва тези действия.

По аргумент от чл.13, вр. чл.8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи(КЗПЧОС), засегнатото лице следва да разполага с ефективна съдебна защита срещу засягащия го акт. Безспорно е, че постановеният въз основа на становището на ДАНС административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Затова макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДАНС становище, с оглед правото на ефективна съдебна защита съдът следва да провери фактическите и правни основания за издаване на акта. В тази връзка следва да се има предвид, че ЗЧРБ в съответствие с КЗПЧОС не изисква наличието на конкретни факти, а данни, че лицето извършва, подбужда, участва в приготвяне, подпомагане или обучение за извършване на терористична дейност или че целта на влизането му е да ползва страната като транзитен пункт към трета държава, на чиято територия да извършва тези действия. Съдържанието на тези данни следва да налага правна квалификация, съответстваща на постановеното отнемане правото на пребиваване в България. В писмото на ДАНС се съдържат обобщени данни, събрани от няколко източника по способите на работа в специализирания орган, като изцяло в компетентността на ДАНС е да анализира и

систематизира наличните данни като дава становище за конкретното лице от гледна точка на националната сигурност и интересите на РБългария. Недопустимо е в съдебното производство да се проверява истинността на информацията, събрана от ДАНС. В случая от изложеното в писмото на ДАНС, представляващо класифицирана информация, може да се направи извод, че спрямо жалбоподателя е осъществена хипоезата на чл.10, ал.1, т.1а ЗЧРБ. В тази връзка е неоснователно възражението на жалбоподателя, че имената посочени в акта за раждане не съвпадат с имената в писмото на ДАНС. Видно е, че в писмото са посочени няколко източника, сочещи данни по чл.10, ал.1, т.1а ЗЧРБ, като в два от тях – И. и Ф. е посочено името на жалбоподателя, съответстващо на името в личната карта и останалите доказателства. Не може да бъде прието, че с оспорения акт е нарушено гарантираното с чл.8 КЗПЧОС право на зачитане на личния и семеен живот, доколкото жалбоподателят е в граждански брак с българска гражданка. Ограничаването на това право е допустимо от страна на държавните власти в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите(чл.8, ал.2). Съдът счита, че в настоящия случай, макар чужденецът да има семейна връзка на територията на държавата, където пребивава и налаганата ПАМ(отнемане на правото на пребиваване) е в състояние да наруши тази връзка, то с оглед на данните за неговото лично поведение(посочено в писмото на ДАНС) наложената ПАМ е оправдана в духа на чл.8 от Конвенцията като пропорционална на преследваната легитимна цел от общ интерес, а именно защита на обществената сигурност.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореният акт , като издаден от компетентен орган, при спазване на административно производствените правила и правилно приложение на материалния закон, се явява законосъобразен и подадената жалба подлежи на отхвърляне като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., на осн. чл.37 от ЗПП, вр. чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на осн. чл. 172, ал.2, пр.2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. У., гражданин на Република Т., с ЛНЧ [ЕГН], притежаващ разрешение за продължително пребиваване в Република България, чрез адв. Н. Р. и адв. Н. Е. – САК против Заповед № УРИ 5392 ПАМ 705/08.06.2021г., издадена от началник на отдел “Миграция“ - СДВР, с която на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България“.

ОСЪЖДА М. У., гражданин на Република Т., с ЛНЧ [ЕГН] да заплати на СДВР-МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100(сто) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно, на осн. чл.46, ал.2 ЗЧРБ.

СЪДИЯ:

